

for jeg ikke vil kunne stemme for det. En anden Grund dertil, som tillige er Grunden til, at jeg overhovedet ikke kan gaa ind paa dette Lovforslag, er den, at ikke en Eneste af os har noget Overflag over eller kan gjøre sig nogen Forestilling om, hvilken Størværelse disse Summer ville kunne faae. Det er min fuldstændige Overbevisning, at den ærede sidste Læser tog fuldstændig feil, naar han troede, at den Bevidsthed hos de Vedkommende, som bleve nødsagede til at gjøre den her omtalte Skade, at Staden vilde blive betalt, vilde gjøre dem saa meget mere forsigtige i Omgangen med Trediemands Eiendom. Nei, efter den Erfaring, jeg har, er jeg aldeles overbevist om, at dette i mange Tilfælde netop vil bidrage til, at Staden bliver meget større, thi Mangfoldige ville da sige: Na hvad! det kommer jo ikke saa nøie an, det er jo ikke Manden, det gaar ud over. Overfor dette Slags Spørgsmaal kan man næsten ikke gjøre noget Bærrer end at lægge Erstatningen paa den døde Saand, paa den døde Mand, der ikke kan forsvare sig selv, paa Kasser og offentlige Institutioner. Erfaringen siger os nemlig, at den Enkelte ikke tager det Hensyn til den juridiske Person, som han tager til sin Næste, der er en virkelig kjædelig Person, og som kan træde frem for ham og forsvare sig selv. Det er min Overbevisning, at en saadan Bestemmelse netop vil bidrage til, at disse Stader ville blive meget større end hidtil, thi den vil gjøre Folk meget mindre forsigtige og omsigtssfulde over for Trediemands Eiendom. Derfor er det ogsaa min sikke Overbevisning, at de Herrer, som nu faa ivrig tale denne Lovs Sag, vilde, dersom de fik Loven sat igjennem, blive de Første til at ned sætte den igjen og til at klage over alle de Byrder og over al den Uvilighed, som den vilde fremstaafe over Landet. Af disse Grunde kan jeg ikke tiltræde det foreliggende Lovforslag uforandret, men derimod vil jeg kunne stemme for det Ændringsforslag, som er stillet af to ærede Medlemmer, der i Fjor hørte til Udvalgets Mindretal. For saa vidt som den høitæredede Justitsminister samt de ærede Medlemmer, der ere Repræsentanter for Kjøbenhavn, ønske, at dette Ændringsforslag skal gaa igjennem, skal jeg med Fornøielse stemme derfor, men for det andet Ændringsforslag kan jeg ikke stemme.

H. Jensen: Da dette Lovforslag forrige Aar var til Behandling, ned sætte det høie Thing et Udvalg, bestaaende af 7 Medlemmer. Dette Udvalgs Flertal var af den Mening, at man maatte billige Lovens Grundtanke, men det fandt enkelte Bestemmelser deri mindre heldige. Man forhandlede med den høitagede Minister om disse Ting, og Ministeren gik ind paa visse Ændringer. Det forekommer mig ikke, at der siden den Tid er foregaaet Noget, som taler til Fordel for, at man skulde vedtage det Ændringsforslag, som er stillet af de to ærede Medlemmer, som den Gang vare

i Mindretal, men Alle vare af den Mening — naar jeg siger Alle, er det maasse for stærkt — men største Delen af Udvalgets Medlemmer var af den Mening strax i Begyndelsen af Forhandlingerne, at man burde se, om man ikke kunde faae denne Sag til at gaa over til de forskjellige Brandforsikringsforeninger. Man søgte Oplysninger rundt omkring fra, men kunde ikke komme til noget Resultat om, hvorvidt der eksisterede Forsikringssekskaber, der forsikrede mod sliq Skade. Jeg var den Gang af den Mening, at, hvis man kunde komme til denne Oplysning, vilde jeg helst have Sagen ordnet ad den Vej. Det lykkedes imidlertid ikke; man kunde ingen Oplysning faae, som syntes betryggende. Naar man, som det gjenneemgaaende var Tilfældet, erkjendte, at den Skade, som blev paabudt fra det Offentliges Side, burde erstattes — den Private er ikke berettiget til at afvise den Høistbefalende paa Brandstedet, naar han beordrer, at der skal aabnes en Vej ind over den private Mand's Have eller Mark, eller at Segn skal brydes ned, thi den Befalende har Loven med sig — og naar det har viist sig, at der siden i Fjor, da dette Lovforslag var til Forhandling, desuagtet ingen Brandforsikring, hverken ny eller gammel, har villet tegne eller overtage saadan Skade, saa forekommer det mig, da der altsaa er daarlig Udsigt til, at det i Fremtiden vil gaa bedre, at der maa gjøres Noget ved Lov. Der er gaaet for lang Tid, og der har været for megen Anledning for de forskjellige Brandforsikringssekskaber til at optage saadan Skade i deres Forsikringer, til, at der, naar de desuagtet ikke have gjort det, da skulde være Udsigt til, at de i en nær Fremtid ville gjøre det. Grunden til, at det ikke er sket, er vel den, at det er Noget, der sker saa sjældent; men selv om det, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) har oplyst, i en meget lang Arrække kun har været meget smaa Stadeserstatninger, hvorom der har været Tale, kan det dog træffe, at selv den lille Skade bliver trykkende for den enkelte Mand, som er tvungen til at bære den. Nu synes jeg dog, at, da vi leve i en Stat, som i saa mange andre Retninger kommer Folk til Hjælp, der have lidt Tab paa deres Eiendele, kunde man ogsaa gjøre det her. Lovgivningsmagten har jo ved Krigsskadeserstatningslove med Hensyn til de Private, der have lidt Krigsskade, men aldeles ingen Ret have havt til at kræve Erstatning, erklæret, at det var for Meget for den enkelte Mand at bære de trykkende Byrder, og man gav Erstatning. Man har, da Stormfloden brød ind over vort Land, give betydelige Stadeserstatninger, og da man i Fjor havde Loven for om Kjørselspligt, traf man Bestemmelser om, at, naar man ikke kunde færdes paa offentlig Vej, men det blev nødvendigt at aabne en Vej ind over en Mark, skulde saadan Skade erstattes. Jeg synes, at mange Ting tale for, at vi fortsætte